

[Ole Bjørn Kraft.]

onde ting ske. Snart truer Sovjetunionens ministerpræsident med raketter i De Forenede Nationer, snart lægger man et pres på regeringen i et eller andet asiatiske land, som nu sidst i Laos eller ved begivenhederne ved Indiens nordgrænse, i Tibet eller i Afrika og mange andre steder. Som jeg sagde før, den kommunistiske taktik svinger mellem at skabe i den vestlige verden snart håb, snart frygt, snart tro på, at freden er lige omkring hjørnet, snart frygten for, at det ikke er freden, men krigen, der venter os dér, og det er jo altid den kommunistiske verden, som her er i aktion. Man har lov til at sige, at hvis disse trusler ikke eksisterede, hvis det kommunistiske lederskab havde den samme indstilling som vesten, ville freden være sikret. Det er ikke fra den vestlige verden, freden er truet.

Dette må tilsige det nøjeste sammenhold mellem vestens stater og her ikke mindst inden for de europæiske stater, der er forbundet i NATO, dette af kommunisterne så forkætrede NATO, der dog har vist sig at være en af verdensfredens grundpiller. Og her synes jeg vi må understrege og fastholde, at enighed i de væsentlige spørgsmål altid må gå forud for særinteresser eller ønske om at vinde en eller anden fordel ved at spille sit eget spil, og det må have lige gyldighed for store stater som for små stater. Der er tider, hvor det kan være interessant og tilladeligt at brillere med et særstandpunkt, et særligt synspunkt, en eller anden interessant tale eller bemærkning; men der er andre tider, hvor dette er meget farligt, og hvor det derfor må kræves, at man sætter fællesskabet og enigheden fremfor særinteresser, enighed i mål-sætning, fællesskab og lighed med hensyn til at bære byrderne og vågen vagtsomhed over for de kræfter, de indre fjender, der alle vegne er på spil for at splitte den vestlige verden, de indre fjender, der også er på spil i denne sal, og som ved at skabe mistillid til den politik, landets overvejende flertal har besluttet sig til, ved at undergrave tilliden til de beslutninger, der her træffes, ved at svække ånden i det forsvar, som er en nødvendighed, ikke spiller et spil til gavn for dette land, men spiller et spil i andres interesse og dirigeres af andre hen-

syn end dem, som bør være ledende for vor holdning i disse spørgsmål.

Vi er som alle stater, store og små, deltagere i den verdenspolitiske udvikling, og i den er der mangfoldige andre faktorer end dem, jeg hidtil har nævnt, der vil gøre sig gældende. Det er ikke alene et spørgsmål om en rigtig politisk vurdering, det er et spørgsmål om, hvem der f. eks. bliver stærkest i konkurrencen om at øge produktiviteten, det er et spørgsmål om, hvem der bliver stærkest i forskning og videnskab, om, hvem der kan give sin befolkning den bedste levestandard, det er et spørgsmål om, hvem der kan holde tempoet — desværre — i våbenproduktionen, og det er også et spørgsmål om, hvem der vil være i stand til at vinde venner i de lande, der nu er ved at få deres selvstændighed, og som træder ind på verdenspolitikens arena.

Herom vil jeg gerne sige, at dette er ikke et spørgsmål om at ville søge at drage disse lande ind i den ene eller den anden lejr for at udnytte dem politisk. Det, det drejer sig om, er: hvad føler vi for disse folk, hvad kan vi gøre for dem? Det forholder sig nemlig — mærkeligt nok — på samme måde mellem folk og nationer som mellem de enkelte mennesker. Hvis man ikke interesserer sig for andre mennesker, for deres velfærd, vil andre mennesker heller ikke interessere sig for én. På samme måde er det med folkene. Hvis man ikke interesserer sig virkeligt for andre folks skæbne og fremtid, så vil de heller ikke interessere sig for én. Derfor er der noget fundamentalt i dette spørgsmål om hjælpen til udviklingslandene, som ministeren har talt om, og jeg vil gerne understrege det, mit partis politiske ordfører har sagt i denne sag, at vi må lægge den afgørende vægt på uddannelsen. Jeg tror, at man derigennem rent menneskeligt kan komme dem nærmere end ved blot at give dem et eller andet økonomisk bidrag, hvor vigtigt det end kan være. Afgørende tror jeg det vil blive, om disse folk tror på, at vesten ikke blot vil hjælpe dem materielt, vil være med til at opbygge deres administrative institutioner, vil være med til at hjælpe dem til uddannelse og give dem økonomisk støtte, men at vesten virkelig interesserer sig for dem som folk og nationer, og at vesten